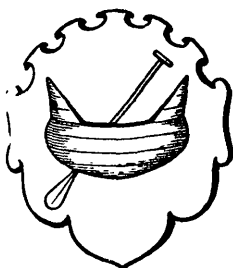


DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i Administracja
Pl. Wolności 14, parter, tel. 128-00.
Administ. czynna od g. 9—12 w p.
Redakcja od godz. 2—3 po poł.



Ceny ogłoszeń: Zwyczajne: 1 kolumna — zł. 50.—; 1/2 kolumny — zł. 25.—; 1/4 kol. — zł. 15; 1/8 kol. — zł. 7.50. Drobne po 5 gr. za 1 wyraz najmniejsze ogłoszenie gr. 50.

Prenumerata: Miesięcznie zł. 1.—

Geną egzemplarza zł. 0.30.

Nr. 2 (534)

Łódź, dnia 14 stycznia 1930 r.

Rok XII

Treść numeru: Protokół 19 (III sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dn. 19.XII.29 r.—
Biuletyn statystyczny (statystyka ludnościowa). — Ruch służbowy za m-c listopad 1929 r. (dok.). — Kronika Miejska. — Z życia miast polskich.

Protokół

19 (III sesji) posiedzenia Rady Miejskiej.

Łódź, dnia 19 grudnia 1929 roku.

Komplet radnych 74.
Obecnych radnych 64.

Komplet członków Magistratu 11.
Obecnych członków Magistratu 11.

Posiedzenie otworzył o godz. 20 min. 35 Prezes Rady Miejskiej, inż. J. Holcgreber, w obecności quorum Rady (75 członków), zaprosiwszy do stołu prezydjalnego radnych-sekretarzy M. Feina i J. Richtera oraz Dyrektora Biura Rady, P. Rundo, do prowadzenia protokołu.

Przyjęto do wiadomości:

1. Zawiadomienia radnych: inż. F. Pałaszewskiego i F. Szwankowskiego, usprawiedliwiających nieobecność swą na posiedzeniu w dniu dzisiejszym.
2. Odezwy Magistratu treści następującej:
Nr. dz. 582/29 I B z dnia 19 grudnia r. b.
„W odpowiedzi na zapytanie p. r. inż. W. Wojewódzkiego, zgłoszone pod adresem Magistratu na posiedzeniu Rady Miejskiej w dniu 23 listopada 1929 roku, komunikujemy, co następuje:

Zwolnionym wskutek likwidacji robotnikom cegielni miejskich wypłacona zostaje na ogólnych warunkach 13 pensja. Odpraw z powodu zwolnienia — wobec braku funduszków tudzież podstaw prawnych — Magistrat wypłacić im nie może.

Nr. dz. 3308/29 I A z dnia 19 grudnia r. b.

„W związku z oświadczeniem, złożonym na posiedzeniu Rady Miejskiej, odbytem w dniu 28 listopada 1929 r. przez p. rad. inż. W. Wojewódzkiego, po odczytaniu odpowiedzi Magistratu Nr. dz. 3308/29 — I A z dnia 28 listopada 1929 roku na zapytanie tegoż, złożone na posiedzeniu Rady Miejskiej, odbytem w dniu 29 października 1929 roku, Magistrat ponownie komunikuje, po szczegółowym zbadaniu właściwych akt, iż Zarząd Miasta istotnie zobowiązał się do zabrukowania ulicy Kwicistej względem właścicieli nieruchomości, położonych przy tej ulicy wzamian za zezwolenie na przeprowadzenie kanału ściekowego od ul. Kwicistej do ul. Obywatelskiej w ciągu 3 lat, lecz jak widać z pisma Magistratu do Urzędu Wojewódzkiego Nr. dz. O. 207/26-I z dnia 14 stycznia 1926 roku, zobowiązanie to było dane widocznie ustnie, a nie piśmiennie”.

Nr. dz. 3631/29 I A z dnia 19 grudnia r. b.

„W związku ze zgłoszonym na posiedzeniu Rady Miejskiej, odbytem w dniu 28 listopada 1929 roku, przez p. radnego Mincberga krótkim zapytaniem w sprawie oddania szkoły powszechnej przy ul. Kilińskiego Nr. 121 dla dzieci niemieckich i skierowania dzieci żydowskich do szkół przy ul. Główniej Nr. 30 i ul. Gdańskiej Nr. 90, Magistrat komunikuje, iż:

1. decyzje w sprawie organizacji szkół należą do Inspektora Szkolnego m. Łodzi, który pozostaje w kontakcie z Komisją Powszechnego Nauczania, co umożliwi nam udzielenie wyjaśnienia w poruszonej sprawie;
2. na podstawie zarządzenia ministerjalnego Inspektor Szkolny zmuszony był skomasować szkoły, nie odpowiadające wymaganiom, stanianym przez przepisy dla pełnych szkół siedmioklasowych.

Komasacji więc uległy szkoły o niedostatecznej liczbie dzieci (poniżej 300), nie posiadające klas wyższych, oraz te, które liczyły poniżej 5 sal wykładowych. W ten sposób w roku szkolnym 1927/28 publiczna szkoła powszechna Nr. 134 dla dzieci wyznania mojżeszowego została skomasowana ze szkołą Nr. 153 i pod nazwą Nr. 134 mieściła się w 2 lokalach przy ul. Kilińskiego Nr. 61 (4 sale) i Kilińskiego Nr. 135 (5 sal).

Na początku nowego roku szkolnego (we wrześniu 1928) Inspektor Szkolny przydzielił szkole Nr. 134 część lokalu po szkole Nr. 124 przy ul. Kilińskiego Nr. 20 (2 sale), a następnie włączył oddziały przy ul. Kilińskiego Nr. 135 wraz z lokalem do szkoły Nr. 126 przy ul. Gdańskiej 90 (7 sal) o niepełnej liczbie dzieci i oddziałów.

Ponieważ zaś mieszcząca się w pobliżu przy ul. Główniej Nr. 30 szkoła powszechna Nr. 90 z niemieckim językiem nauczania posiadała przepisową liczbę dzieci i oddziałów i tylko z powodu niedostatecznej ilości sal groziła jej likwidacji, przeto dla utrzymania tej szkoły zostały zamienione lokale przy ul. Kilińskiego Nr. 135 (5 sal) i Główniej Nr. 30 (4 sale). W lokalu przy ul. Główniej przeprowadzono wtedy gruntowny remont poza kolejką.

Komasacja oddziałów wyższych w szkole Nr. 126 sprawiła, że część dzieci starszych pobiera naukę w lokalu przy ul. Gdańskiej Nr. 90; oczywiście dzieci te nie mają możności korzystania z bezpośredniego przejazdu tramwajowego, ale nie mogłyby korzystać również i w wypadku przydzielenia ich do szkół sąsiednich, t. j. przy ul. Kilińskiego Nr. 61, czy też Sienkiewicza Nr. 11”.

3. Uchwały Magistratu treści następującej:**Nr. 1158 z dnia 2 listopada 1929 roku:**

„W związku z wnioskiem Prezydjum Magistratu Nr. 683 z dnia 28 września 1929 roku postanowiono:

1. skasować w Urzędzie Rozjemczym dla spraw najmu 2 etatowe stanowiska urzędnicze, a mianowicie: 1 stanowisko VI stopnia służbowego i 1 stanowisko VII stopnia służbowego;
2. upoważnić p. prezydenta Br. Ziemięckiego do poczynienia w związku z tem odpowiednich zmian w Statucie etatów stanowisk służbowych dla pracowników Zarządu m. Łodzi, uchwalonym przez Radę Miejską w dniu 19 lutego 1929 roku w trakcie zatwierdzenia go przez Urząd Wojewódzki w Łodzi, oraz
3. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”

Nr. 1171 z dnia 2 listopada 1929 roku:

„Zgodnie z wnioskami Prezydjum Magistratu Nr. 733 i Nr. 734 z dnia 29 października 1929 roku postanowiono: opierając się na art. art. 5 i 6 Pragmatyki służbowej dla pracowników Zarządu m. Łodzi, zatwierdzonej uchwałą Rady Miejskiej Nr. III z dnia 27 maja 1926 roku:

1. ustalić w służbie miejskiej z dniem 1 października 1929 roku:
 - a) p. Antoniego Żelazowskiego, radcę prawnego Magistratu,
 - b) p. Stefana Sztromajera, zastępcę radcy prawnego Magistratu,
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”

Nr. 1201 z dnia 14 listopada 1929 roku:

„Na wniosek Wydziału Przedsiębiorstw Miejskich Nr. 1013/29 XI z dnia 14 listopada 1929 roku postanowiono:

1. zatwierdzić załączony wykaz ulic miasta Łodzi, które mają być w roku 1930 oświetlone na przestrzeni 31,66 klm. 609 lampami elektrycznymi na zasadzie umowy, zawartej przez Magistrat w dniu 11 kwietnia 1929 roku z Łódzkim Towarzystwem Elektrycznym na mocy uchwały Rady Miejskiej Nr. X z dnia 21 marca 1929 roku;
2. przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości”.
4. **Odezwy Kuratorjum Okręgu Szkolnego Łódzkiego treści następującej:**

„Wobec tego, że zdarzają się wypadki angażowania przez Zarządy Miejskich Szkół Zawodowych Doksztalających radnych miejskich na stanowiska kierowników i nauczycieli szkół zawodowych doksztalających, Kuratorjum przypomina, że zgodnie z art. 19 Dekretu z dnia 4/II 1919 r. o samorządzie miejskim (Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 140) oraz wyjaśnieniem Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 21/XII 1927 r. Nr. S. S. 2598/27 radny miejski nie może jednocześnie być nauczycielem szkoły zawodowej doksztalającej.

Ze względu na powyższe zechcą Zarządy zwolnić bezzwłocznie tych nauczycieli i kierowników miejskich szkół zawodowych doksztalających, którzy są radnymi miejskimi i zaangażować na ich miejsce nowych nauczycieli i kierowników”.

Nr. IM 13584/29 z dnia 25 listopada 1929 roku:

„Kuratorjum nie przychyła się w chwili obecnej do wniosku Rady Miejskiej z dnia 25 lutego 1929 roku w sprawie otwarcia w szkołach specjalnych dla dzieci niedorozwiniętych oddzielnych oddziałów z językiem wykładowym żydowskim lub niemieckim”.

UCHWALONO:

I. W sprawie wyboru uzupełniającego członków komisji szacunkowych do spraw podatku dochodowego dla VI i VIII Urzędów Skarbowych podatków i opłat skarbowych w Łodzi:

do VI Urzędu Skarbowego (w zw. z pismem tegoż L. 5143/29 z dnia 26 listopada 1929 roku)

na członków: na miejsce ob. Erharda Adolfa i Kaczmarka Władysława —

ob. Gruschke Juljusza, właśc. piekarni, Rzgowska 65,

ob. Epszejna Henryka, wł. składu apt., Rzgowska 5;

na zastępcę — na miejsce Cyla Wincentego,

ob. Kurpesę Wawrzyńca, właśc. domu i skl. kolon., Wiznera 35;

do VIII Urzędu Skarbowego (w zw. z pismem tegoż L. dz. 11341) 1929 r. z dnia 5 grudnia 1929 roku)

na miejsce Jabłońskiego Antoniego —

ob. Bryszewskiego Antoniego, właśc. piekarni, Pomorska 86.

Wyboru dokonano przez aklamację.

II. W sprawie ustalenia wysokości dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości na rok 1930:

Przed przystąpieniem do obrad nad sprawą powyższą r. Pogonowski zgłasza wniosek formalny nierozpatrywania sprawy na posiedzeniu dzisiejszem ze względu na to, że termin ważności państwowego podatku od nieruchomości upływa w dniu 31 grudnia r. b., zaś Sejm Rzeczypospolitej wzmiankowanego podatku na rok 1930 jeszcze nie uchwalił.

Przewodniczący wniosek r. Pogonowski poddaje pod głosowanie. Wobec odrzucenia wniosku r. Pogonowski zgłasza oświadczenie treści następującej:

„Wobec nieuchwalenia jeszcze przez Sejm Rzeczypospolitej państwowego podatku od nieruchomości uchwalenia jakichkolwiek dodatków komunalnych do nieistniejącego podatku uważamy za niezgodne z prawem“.

Po zreferowaniu sprawy przez r. Golańskiego oraz przeprowadzeniu dyskusji, w której zabierali głos członkowie Rady Miejskiej: Pogonowski, Schott, Bialer, Kuk, Lichtenstein i Potkański —

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1274 z dnia 7 grudnia 1929 roku, postanawia:

1. ustalić na rok 1930 następujące stawki dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości, pobieranego na rzecz m. Łodzi na mocy punktu 4 art. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 94, poz. 747):

Kategoria I (nieruchomości, w których conajmniej 50% ogólnej sumy czynszów komornianych, względnie wartości czynszowej przypada na lokale, nie osiagające w dniu 1 stycznia 1930 roku — 100% podstawowego komornego z m. czerwca 1914 roku) —

od nieruchomości kategorii I stawki wynoszą:

- a) przy ogólnej sumie komornego, nieprzekraczającej w roku 1930 zł. 2,000.— — 50% należności państwowego podatku od nieruchomości;

b) przy ogólnej sumie komornego, nieprzekraczającej w roku 1930 zł. 4,000.— — 100% należności państwowego podatku od nieruchomości;

c) przy ogólnej sumie komornego, przekraczającej w roku 1930 zł. 4,000.— — 150% należności państwowego podatku od nieruchomości;

Kategoria II (nieruchomości, w których conajmniej 50% ogólnej sumy czynszów komornianych, względnie wartości czynszowej przypada na lokale, płacące w roku 1929 — 100% podstawowego komornego z miesiąca czerwca 1914 roku) —

od nieruchomości kategorii II stawka wynosi 200% należności państwowego podatku od nieruchomości;

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej, z których 60 głosowało za uchwałą, 15 zaś przeciw.

III. W sprawie pomocy żywnościowej i opałowej dla bezrobotnych m. Łodzi:

A. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1281 z dnia 10 grudnia 1929 roku, postanawia:

1. przyjąć do wiadomości, iż w zimie 1929/30 roku prowadzona będzie państwowa akcja pomocy gotówkowej dla bezrobotnych robotników fizycznych na zasadach, wyłuszczonej w instrukcji Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 30 listopada 1929 roku;
2. wypowiedzieć się za wydawaniem bezrobotnym robotnikom fizycznym zapomóg w gotówce a nie — jak to dotychczas było praktykowane — w produktach żywnościowych;
3. przystąpić w zimie 1929/30 roku do prowadzenia miejskiej akcji pomocy opałowej dla tych bezrobotnych robotników fizycznych, którzy korzystają będą z państwowej pomocy gotówkowej w myśl punktu 1 niniejszej uchwały, drogą jednorazowego wydania: a) dla bezrobotnych, obarczonych małą rodziną 4 cnt. metr. węgla i b) dla bezrobotnych, obarczonych dużą rodziną 6 cnt. metr., węgla;
4. powierzyć rejestrację, kontrolę i uprawnienie bezrobotnych robotników fizycznych do korzystania z państwowej pomocy gotówkowej i miejskiej pomocy opałowej będącemu w likwidacji Urzędowi Zasiłkowemu dla Bezrobotnych, zaś zakup i rozdawnictwo węgla — Wydziałowi Gospodarczemu;
5. Przyjąć do wiadomości, iż Skarb Państwa pokrywać będzie wydatki, związane z wypłatą zapomóg gotówkowych, Magistrat zaś zmuszony będzie pokryć z funduszków miejskich wydatki, związane z zakupem węgla, jak również wszelkie koszty administracyjne, związane z prowadzeniem akcji państwowej pomocy gotówkowej i miejskiej pomocy opałowej dla bezrobotnych robotników fizycznych (rejestracja i uprawnianie bezrobotnych, wypłata zapomóg gotówkowych oraz transport, przechowywanie i rozdawnictwo węgla);
6. przyjąć do wiadomości, iż na prowadzenie w zimie 1929/30 roku akcji państwowej pomocy gotówkowej i miejskiej pomocy opałowej dla bezrobotnych robotników fizycznych Magistrat zmuszony będzie wydatkować z funduszków miejskich kwotę zł. 120,000.—;

7. wezwać Wydział Finansowy do uwzględnienia postanowień niniejszej uchwały przy opracowywaniu dodatkowego budżetu Zarządu m. Łodzi na rok administracyjny 1929/30;
8. pokrywać narazie wszelkie wydatki, związane z prowadzeniem państwowej pomocy gotówkowej i miejskiej pomocy opałowej dla bezrobotnych robotników fizycznych, z rachunku „Awanse na poczet budżetu”;
9. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

B. Następujące wnioski:

1. Rada Miejska wzywa Magistrat do zwrócenia się do Rządu:
 - a) w sprawie przyznania zapomóg gotówkowych samotnym,
 - b) w sprawie przedłużenia terminu rejestracji uprawnionych do otrzymania zasiłków do dnia 10 stycznia 1930 roku;
2. Wobec tego, że oddziały P. U. P. P. w Łodzi robią trudności bezrobotnym przy rejestrowaniu się na pracę, jak i przy stemplowaniu legitymacyj tym, którzy już je posiadają, Rada Miejska wzywa Magistrat do interwenjowania u odnośnych Władz i domaga się zaprzestania tych metod.
3. Zważywszy, że obowiązująca ustawa o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dnia 18 lipca 1924 r. nie obejmuje robotników w zakładach pracy, zatrudniających mniej niż 6 robotników, że nie mają prawa do zasiłków robotnicy w wieku od lat 16 do 18 i że okres zasiłkowy wynosi tylko 17 tygodni, że z powodu przedłużającego się kryzysu tysiące bezrobotnych jak również i ci, którzy wyczerpują 17-to tygodniowy okres zasiłkowy, zostają bez zupełnej pomocy państwowej — Rada Miejska, uznając słuszność postulatu klasy robotniczej wzywa Magistrat do zwrócenia się do władz państwowych o przyśpieszenie nowelizacji obowiązującej ustawy i podciągnięcia pod ubezpieczenie na wypadek bezrobocia wszystkich bez wyjątku bezrobotnych, t. j. i tych, którzy pracują w zakładach zatrudniających mniej niż 6 robotników, przyznania prawa do zasiłków na równi ze starszymi dla robotników w wieku od lat 16 do 18, przedłużenia okresu świadczeń dotkniętym bezrobociem do czasu otrzymania pracy i wreszcie podniesienia sumy wypłaconych zapomóg odpowiednio do wzrostu drożyzny.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednomyślnie.

IV. W sprawie parcelacji majątku miejskiego Łągiewniki lit. „A”:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1287 z dnia 12 grudnia 1929 roku, postanawia:

1. uznać całkowity teren majątku miejskiego Łągiewniki lit. A o obszarze 359 ha 6193 mtr. za przeznaczony na parcelację a w związku z tem zwrócić się do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi z prośbą o wyłączenie majątku tego z pod państwowej ochrony leśnej na podstawie art. 2 p. d oraz art. 26 p. a Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 roku o zagospodarowaniu lasów, nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 504);

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 75 członków Rady Miejskiej; uchwałę powzięto jednogłośnie.

Przewodnictwo obejmuje Wiceprezes R. Miejskiej, J. Wolczyński.

V. W sprawie przepisów miejscowych o skanalizowaniu nieruchomości w m. Łodzi i o połączeniu ich z miejską siecią kanalizacyjną:

1. Rozesłanie projektu przepisów uznać za pierwsze czytanie;
2. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu Nr. 1238 z dnia 28 listopada 1929 roku, postanawia:
 - a) przyjąć do wiadomości, iż uchwalone w dniu 26 czerwca 1928 roku przez Radę Miejską „Przepisy o skanalizowaniu nieruchomości m. Łodzi i połączeniu ich z miejską siecią kanalizacyjną” nie zostały zatwierdzone przez władze nadzorcze;
 - b) zatwierdzić w dukiem i trzecim czytaniu

PRZEPISY MIEJSCOWE

o skanalizowaniu nieruchomości w m. Łodzi i połączeniu ich z miejską siecią kanalizacyjną oraz o pobieraniu opłat za korzystanie z kanalizacji miejskiej.

Na podstawie art. 415 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. II. 1928 roku o Prawie Budowlanym i Zabudowaniu Osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, 1928 r. poz. 202) zostają wydane niniejsze przepisy miejscowe o skanalizowaniu nieruchomości w m. Łodzi i połączeniu ich z miejską siecią kanalizacyjną, obowiązujące dla wszystkich nieruchomości, położonych w obrębie m. Łodzi.

CZEŚĆ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Miejskie urządzenia kanalizacyjne.

W celu racjonalnego odprowadzenia wód ściekowych z terytorjum miejskiego, Magistrat m. Łodzi przeprowadza budowę miejskich urządzeń kanalizacyjnych, zgodnie z ogólnym projektem skanalizowania miasta, zatwierdzonym przez Ministerjum Robót Publicznych w dniu 23 grudnia 1920 r. za Nr. III/36039-3/132.

Sieć kanałów ulicznych jest budowana według systemu ogólnospławnego, t. j. obliczona na przepływ zarówno ścieków domowych, jak i opadów atmosferycznych. Wyjątek stanowi dzielnica miasta, położona na zachód od plantu Kolei Obwodowej Łódź-Kalińska—Chojny, gdzie odprowadzanie wód deszczowych będzie ograniczone.

§ 1. Obowiązek kanalizowania nieruchomości i łączenia ich z siecią miejską.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być obowiązkowo przyłączone wszystkie zabudowane nieruchomości, znajdujące się w obrębie m. Łodzi i położone wzdłuż ulic i placów, na których zostały przeprowadzone kanały uliczne, stanowiące część składową regularnej miejskiej sieci kanalizacyjnej.

Przyłączenie powyższe ma nastąpić w terminach niżej w § 2 oznaczonych, zgodnie z przepisami technicznymi, przytoczonymi w II części niniejszych przepisów miejscowych i może być wykonane wyłącznie przez osoby lub firmy, posiadające odpowiednie uprawnienia państwowe do wykonywania tego rodzaju robót na terenie m. Łodzi w myśl ustawy o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 roku (Dz. Ust. Nr. 53, 1927 r. poz. 468).

§ 2. Terminy skanalizowania nieruchomości i połączenia ich z siecią miejską.

Skanalizowanie nieruchomości i połączenie ich z siecią miejską winny być wykonane w następujących terminach:

1. dla nieruchomości, zabudowanych w czasie przeprowadzania kanału na danej ulicy lub jej części — w ciągu jednego roku od chwili ogłoszenia przez Magistrat o oddaniu do użytku kanału miejskiego na danej ulicy lub jej części;
2. dla nieruchomości, które powstaną po ogłoszeniu niniejszych przepisów, a które leżą wzdłuż ulic i placów już skanalizowanych — jednocześnie z budową, lecz przed oddaniem ich do użytkowania;
3. wszystkie nowobudowane, względnie gruntownie przebudowywane nieruchomości, położone przy ulicach i placach objętych projektowaną siecią kanalizacyjną, lecz nie posiadających kanałów ulicznych w chwili prowadzenia robót budowlanych na danej nieruchomości, powinny być obowiązkowo zaopatrzone w dostosowaną do niniejszych przepisów wewnętrzną instalacją kanalizacyjno-wodociągową jednocześnie z budową wzgl. przebudową nieruchomości, przyczem ścieki z tej instalacji, do czasu przeprowadzenia przez Magistrat kanału ulicznego na danej ulicy, muszą być odprowadzane do prowizorycznych dołów ściekowych i następnie wywożone beczkami wzgl. muszą być odprowadzane do prowizorycznych filtrów biologicznych i wypuszczane do istniejących starych kanałów miejskich.

Pozostawione niewykonanymi lub wykonane niezgodnie z niniejszymi przepisami części instalacji podwórzowej tych posesyj oraz połączenie jej z kanałem ulicznym po przeprowadzeniu go powinny być wykonane i uzupełnione w terminie, przewidzianym w p. 1 niniejszego § 2.

§ 3. Środki przymusowe.

W razie niewybudowania przez właściciela poszczególnej nieruchomości w wyznaczonych w § 2 terminach przepisowej instalacji kanalizacyjno - wodociągowej w nieruchomości i niepołączenia jej z siecią miejską, Magistratowi przysługuje prawo przeprowadzenia odpowiednich robót na koszt i ryzyko właściciela nieruchomości oraz ściągnięcia z tegoż kosztów budowy z przynależnościami w drodze administracyjnej.

§ 4. Odroczenie terminów połączeń.

W wypadkach, gdyby warunki techniczne uniemożliwiały narazie skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, lecz usuwanie wód ściekowych byłoby należyście zabezpieczone, Magistrat może po urzędowym stwierdzeniu powyższych okoliczności odroczyć w drodze wyjątku termin połączenia oznaczony w § 2.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

§ 5. Koszta kanalizowania nieruchomości i łączenia ich z kanałem ulicznym.

Budowa urządzeń kanalizacyjnych wewnątrz posesji, usunięcie istniejących niedozwolonych urządzeń kanalizacyjnych oraz przeprowadzenie i uzupełnienie przewidzianych niniejszemi przepisami instalacji wodociągowych są wykonywane kosztem i staraniem właściciela nieruchomości.

Budowa, stanowiących własność gminy, przykanalików na terenie ulicy, poczynając od granicy nieruchomości do miejsca połączenia z kanałem ulicznym włącznie z skutecznieniem samego połączenia, będzie wykonywana przez Magistrat na koszt właściciela nieruchomości, który winien wpłacić do Kasy Miejskiej potrzebną na ten cel sumę przed rozpoczęciem robót.

§ 6. Niedozwolone wspólności.

Każda oddzielna lub mogąca stać się oddzielną nieruchomością, łączy się z kanałem miejskim oddzielnie i niezależnie od innych nieruchomości, tak, żeby całe urządzenie aż do połączenia z kanałem ulicznym stanowiło osobną i niezależną całość.

Oficyny hoczne i tylne oraz zabudowania gospodarcze, stojące w podwórzu, mogą posiadać wspólny przewód podwórzowy z budynkiem frontowym o ile są własnością jednego właściciela. W przeciwnym razie powinny mieć niezależne bezpośrednie połączenia z kanałem ulicznym.

Wyjątki od powyższych przepisów mogą być dopuszczane tylko w razie niezbędnej konieczności z osobnego każdorazowo pozwolenia Magistratu, któremu w takich wypadkach przysługuje prawo żądać złożenia odpowiednich hipotecznych zastrzeżeń oraz ustawienia na sieci podwórzowej posesji włączów rewizyjnych w miejscach przez siebie wskazanych.

Rury odprowadzające wodę od rynien deszczowych, znajdujących się na granicy frontów dwóch przyległych nieruchomości, oddzielonych od siebie murem ogniowym, mogą być łączone pod poziomem chodnika za specjalnem zezwoleniem Magistratu w wspólny przewód podziemny, odprowadzający wodę bezpośrednio do kanału ulicznego.

§ 7. Ścieki odprowadzane do sieci miejskiej.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej mogą i powinny być odprowadzane drogą podziemną z oddzielnych nieruchomości:

1. wszystkie ścieki płynne, jako to: wody deszczowe z zabudowań i podwórz, ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze oraz fabryczne i przemysłowe;
2. wszelkie ekskrementy ludzkie i zwierzęce oraz inne nieczystości, nadające się do odprowadzania kanałami, o ile znajdują się w świeżym stanie, są w nieznacznych ilościach i zostaną dostatecznie rozcieńczone wodą.

Odprowadzane do miejskiej sieci kanalizacyjnej wody ściekowe nie powinny zawierać:

- a) substancyj ważkich i tworzących osad, jak: gruz, żwir, piasek, ziemia, śmiecie, popiół i t. p.,

- b) odpadków gospodarstwa domowego, jak: kawałki warzyw, obierzyny, kości, gałgany, wata i t. p.,
- c) chemikalji, farb, kwasów, tłuszczów oraz wszelkich substancyj stałych i płynnych, któreby mogły w jakikolwiek sposób szkodliwie oddziaływać na ścianki kanałów, lub na inne urządzenia kanalizacyjne, albo też będą czyniły niebezpieczną obsługę kanałów. Również nie mogą być odprowadzane do sieci kanalizacyjnej:
- d) płyny i ciała stałe lub lotne, mogące wydzielać w kanałach szkodliwe dla zdrowia zatrudnionych tam ludzi, lub łatwopalne gazy,
- e) płyny, posiadające temperaturę wyższą nad 35° C.,
- f) substancje łatwopalne lub wybuchowe,
- g) niezdezynfekowane ścieki od zakaźnych chorób.

Ścieki fabryk i zakładów przemysłowych, nieodpowiadające powyższym warunkom, mogą być odprowadzane do kanałów miejskich tylko w razie uprzedniego unieszkodliwienia ich w specjalnych urządzeniach, przez osadzanie, neutralizację, ochładzanie, odtłuszczenie i t. p. w zależności od posiadanych defektów.

Sposób unieszkodliwiania ścieków i projektowanego do tego urządzenia specjalne, winny być dokładnie przedstawione w złożonym do zatwierdzenia projekcie skanalizowania nieruchomości przemysłowej z dołączeniem do nich w razie potrzeby niezbędnych piśmiennych objaśnień.

§ 8. Minimalny zakres kanalizacji posesji.

Kanalizacja poszczególnych nieruchomości powinna być urządzona w ten sposób, żeby gwarantowała kompletne i stałe odwadnianie posesji i dawała możność niezwłocznego usuwania z pobliża mieszkań ludzkich wszelkich wód ściekowych, opadów atmosferycznych i innych nieczystości, odprowadzając je najkrótszą drogą podziemną do kanałów ulicznych.

Najmniejszą ilość urządzeń kanalizacyjnych, niezbędnych dla racjonalnego skanalizowania nieruchomości wyznacza się następująco:

- a) **zlewy kuchenne.** Jako minimum wymagań dla nieruchomości, posiadających wewnątrz urządzenia kanalizacyjne przed wydaniem niniejszych przepisów przyjmuje się, że w każdym mieszkaniu, złożonym z dwóch lub więcej pomieszczeń (kuchnia liczy się za osobne pomieszczenie) należy urządzić osobny zlew kuchenny.

Do użytku mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, winien być umieszczony na każdym podwórzu, gdzie zachodzi potrzeba wylewania ścieków, przynajmniej jeden wpust podwórzowy, przemywany obficie wodą, lub też przy większej ilości mieszkań jednoizbowych urządzone na każde cztery mniejsze mieszkania po jednym wspólnym zlewie ze źródłem nad nim w korytarzu wewnątrz domu z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych lokali.

W nieruchomościach nieposiadających wewnętrznej instalacji kanalizacyjno-wodociągowej w chwili wydania niniejszych przepisów wszystkie bez wyjątku mieszkania powinny posiadać własne zlewy kuchenne ze źródłami wodociągowymi nad nimi.

- b) **Ustępy wodne.** W domach, zbudowanych przed wejściem w życie art. 251 Rozporządzenia o Prawie Budowlanem z dnia 16 lutego

1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202), za minimum przyjmuje się, że w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech i więcej pomieszczeń, należy urządzić po jednym osobnym ustępie wodnym, znajdującym się wewnątrz mieszkania, na każde zaś cztery mniejsze mieszkania, nieposiadające osobnych ustępów, po jednym wspólnym ustępie wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych lokali, albo też umieścić odpowiednią ilość siedzeń w ogólnych ustępach podwórzowych.

- c) **Ustępy ogólne.** W nieruchomościach czynszowych należy urządzić obowiązkowo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości, połączony bezpośrednio z przewodem podwórzowym i zaopatrzony w należyte przemywanie.

Ilość siedzeń ustępu ogólnego winna być tak wyznaczona, żeby na każdym dwudziestu mieszkańców lokali, nieposiadających osobnych ustępów, przypadało conajmniej jedno siedzenie.

Ilość ta może być zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych lokalach, jednakże ustęp ogólny przynajmniej z jednym siedzeniem, bezwzględnie musi się znajdować w każdej nieruchomości czynszowej.

- d) **Rynny deszczowe.** Wszystkie rynny deszczowe, znajdujące się na froncie domu od strony ulicy, z wyjątkiem jedynie tych, które odprowadzają wodę z małych powierzchni, jak: daszków, balkonów i t. p. powinny być bezpośrednio połączone z kanałem ulicznym (względnie główną linią podwórzową).

Rynny deszczowe od strony podwórza należy łączyć z siecią podwórzową conajmniej co druga, celem należytej wentylacji i przemywania tej sieci.

- e) **Wpusty podwórzowe.** Celem odprowadzenia do kanału ulicznego opadów atmosferycznych, niewpadających doń przez bezpośrednio z nim połączone rynny deszczowe, winien być urządzony na każdym podwórzu posesji przynajmniej jeden wpust podwórzowy.

Przy znacznych posesjach ponad dwa tysiące m.² zabudowanej powierzchni ilość wpustów podwórzowych winna być wyznaczona na podstawie osobnego obliczenia.

§ 9. Zaopatrzenie nieruchomości w wodę dla zabezpieczenia przemywania urządzeń kanalizacyjnych.

Instalacja kanalizacyjna każdej nieruchomości, zarówno domowa jak i podwórzowa, powinna mieć zabezpieczone obfite splukiwanie i przemywanie wodą, bądź z wodociągu miejskiego, bądź też z własnego.

Używalność instalacji kanalizacyjnej względnie jej poszczególnych urządzeń może być dopuszczona jedynie przy zabezpieczeniu dostatecznego przemywania. O ile oddzielne urządzenia przez czas dłuższy (trzy miesiące) nie będą użytkowane, lub będą pozostawione bez przemywania, to takowe należy odłączyć od sieci kanalizacyjnej i usunąć całkowicie według wskazówek Magistratu.

§ 10. Usuwanie starych urządzeń kanalizacyjnych. Wzbronione urządzenia.

Po skanalizowaniu nieruchomości i połączeniu jej z siecią miejską, wzbroniona jest budowa wszelkich osadników, dołów ściekowych i kłocaczych i wogóle wszelkiego rodzaju zbiorników podziemnych nieczystości, z wyjątkiem urządzeń, przeznaczonych do unieszkodliwienia ścieków, przewidzianych w § 7 niniejszych przepisów.

Również wzbronione jest wszelkie nadziemne lub podziemne odprowadzanie nieczystości do kanałów miejskich, niezgodne z zatwierdzonym projektem skanalizowania nieruchomości.

Niezwłocznie po skanalizowaniu nieruchomości i połączeniu jej z siecią uliczną w myśl niniejszych przepisów wszelkie dawniej istniejące podziemne zbiorniki nieczystości, jako doły kłocacze, ściekowe, osadowe i t. p. winny być całkowicie skasowane, względnie opróżnione, zdezynfekowane i zasypane do wysokości terenu, piaskiem lub innym czystym sytkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć wszelkie stare przewody i kanały, o ile ich dalsze utrzymanie nie jest przewidziane w przepisach przejściowych (§ 48).

Również podlegają skasowaniu wszelkie otwarte i zakryte rynsztoki, służące do odprowadzenia ścieków domowych i opadów atmosferycznych z posesji do rynsztoka ulicznego.

§ 11. Dane techniczne, udzielane przez Magistrat.

Dane, potrzebne do opracowania projektów skanalizowania nieruchomości są wydawane przez Magistrat na pisemne żądanie zainteresowanych właścicieli nieruchomości.

Dane powyższe obejmują:

- a) położenie kanału ulicznego przed nieruchomością, jego wymiary i spadek,
- b) miejsca umieszczenia na kanale ulicznym wpustów bocznych, mogących być wykorzystanymi do przyłączenia,
- c) poziom dna kanału i wysokość wpustów nad dnem,
- d) położenie i poziom najbliższego reperu miejskiej sieci niwelacyjnej.

Za czynności związane z udzielaniem pozwoleń na budowę i użytkowanie instalacji kanalizacyjno-wodociągowej w nieruchomościach, ustanawia się następującą taryfę opłat:

1. za wykonanie odrysu planu sytuacyjnego przed nieruchomością oraz danych, niezbędnych dla sporządzenia projektu domowych urządzeń kanalizacyjno-wodociągowych za każdy arkusz odrysu o wymiarze 21×33 cm. 15 złotych;
2. za sprawdzenie złożonego do zatwierdzenia projektu domowych urządzeń kanalizacyjno-wodociągowych i stwierdzenie jego zgodności z naturą oraz udzielenie pozwolenia na budowę — za każdy arkusz projektu w wymiarze 21×33 cm. — 10 złotych.

Ruch służbowy za m-c listopad 1929 r.

(Dokończenie).

D. PRZENIESIENIA:**a) na stanowiskach etatowych:****1. niżsi funkcjonariusze:****1. Szeligowski Konstanty**

dozorca Domu Starców i Kalek Chrześcijan Wydz. Opieki Społ. z dniem 16.XI. 1929 r. do Domu Noclegowego dla mężczyzn na równorzędne stanowisko z dotychczasowym uposażeniem.

2. Piekarski Wojciech

robotnik I Miejskiej Kuchni Wydz. Opieki Społ. z dniem 25.XI. 1929 r. na stanowisko dozorczy Domu dla chronicznie chorych tegoż Wydziału z dotychczasowym uposażeniem.

b) na stanowiskach pozaetatowych:**1. urzędnicy:****1. Sykulanka Leontyna**

maszynistka Wydz. Prezydjalnego z dniem 20.XI. 1929 r. do Wydz. Gospodarczego na równorzędne stanowisko z dotychczasowym uposażeniem.

2. niżsi funkcjonariusze:**1. Michałkiewicz Czesław**

dozorca Domu Noclegowego dla mężczyzn Wydz. Opieki Społecznej z dniem 16.XI. 1929 r. do Domu Starców i Kalek Chrześcijan na równorzędne stanowisko z dotychczasowym uposażeniem.

2. Kołodziejczyk Stanisław

dozorca Domu dla chronicznie chorych Wydz. Opieki Społ. z dniem 25.XI. 1929 r. na stanowisko robotnika I Miejskiej Kuchni tegoż Wydziału z dotychczasowym uposażeniem.

SKREŚLENI Z POWODU ŚMIERCI:**Żurek Ignacy**

dozorca budynków miejskich Wydz. Gospodarczego z dniem 8.XI. 1929 roku.

Skorupa Antoni

dozorca Warsztatów Miejskich Wydz. Budownictwa z dniem 30.X. 1929 roku.

dr. Michalski Józef

lekarz Wydz. Zdrowotności Publicznej z dniem 10.VIII. 1929 roku.

Brodalka Mieczysław

sekwestратор Wydz. Podatkowego z dniem 23.VII. 1929 r.

W dniu 6 stycznia 1930 roku zmarł, przeżywszy lat 50,

ś. † p.

Walenty Krzemionka

długoletni pracownik miejskiego szpitala w Radogoszczu.

W zmarłym traci Magistrat sumiennego pracownika.

Cześć Jego pamięci!

MAGISTRAT m. ŁODZI.

W dniu 10 stycznia 1930 roku zmarł

ś. † p.

Bronisław Sakrajda

pracownik Wydziału Prezydjalnego Magistratu m. Łodzi.

W zmarłym traci Magistrat sumiennego pracownika.

Cześć Jego pamięci!

MAGISTRAT m. ŁODZI.

KRONIKA MIEJSKA.

Skład miejskiej komisji dyscyplinarnej na rok 1930. Na pierwszym w r. b. posiedzeniu Magistratu dokonano wyborów do miejskiej komisji dyscyplinarnej. Do komisji tej weszli na bieżący rok kalendarzowy z ramienia Magistratu: pp. wiceprezydent dr. Wileński, wiceprezydent Rapalski, ławnicy Kuk i Purtal, radca prawny Magistratu — adw. Sztramajer; z ramienia związków zawodo-

wych pracowników miejskich: pp. Wysocki, Wojdan i Domański.

Powiększenie liczby lekarzy weterynaryjnych. Na konferencji przedstawicieli Wydziałów Zdrowotności Publicznej i Przedsiębiorstw Miejskich, odbytej w swoim czasie, powzięto uchwałę co do konieczności powiększenia liczby lekarzy weterynaryjnych w rzeźniach łódzkich, ze względu na stale wzrastające rozmia-

ry uboju. Sprawę tę ostatnio rozpatrywał Magistrat, postanawiając powiększyć w b. r. liczbę zatrudnionych w rzeźniach lekarzy weterynaryjnych o 2 (z 5 do 7), co pozwoli na znaczne usprawnienie oględzin lekarsko - weterynaryjnych zwierząt rzeźnych i mięsa w myśl wymagań nowej ustawy.

Należy podkreślić, że powiększenie liczby etatów weterynaryjnych nie może spowodować podwyżki cen mięsa ani w hurcie ani w detalu, gdyż znajdzie całkowite pokrycie w opłatach, które można wprowadzić zgodnie z art. 19 nowej ustawy o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Z Miejskiego Urzędu Weterynaryjnego. W wykonaniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29-go stycznia 1929 roku — Wydział Zdrowotności Publicznej—Urząd Weterynaryjny z dniem 1 stycznia 1930 roku wprowadził nowe nazwy rzeźni i stanowisk lekarzy weterynaryjnych, mianowicie: zamiast „naczelný lekarz weter.” — „Kierownik rzeźni, lekarz weter”, zamiast „rzeźnia miejska” — „rzeźnia publiczna Nr. 1

przy ulicy Inżynierskiej”, zamiast „rzeźnia bałucka” — „rzeźnia publiczna Nr. 2 przy ul. Łągiewnickiej”.

Choroby zakaźne. Od dnia 1 do 4 b. m. włącznie zgłoszono do Wydziału Zdrowotności Publicznej następujące przypadki chorób zakaźnych:

dur brzuszny 8 przypadków, płonica 14 przypadków, błonica 16 przypadków, odra 41 przypadków, róża 2 przypadki, krztusiec 4 przypadki, gorączka połogowa 2 przypadki, ospa wietrzna 5 przypadków.

Ogółem zanotowano 92 przypadków.

Za antyosanitarny stan przedsiębiorstw. Na wniosek Oddziału Sanitarnego Wydziału Zdrowotności Publicznej zostali ukarani sądownie grzywnami w wysokości od 15 do 80 złotych za antyosanitarny stan przedsiębiorstw.

Kacperkiewicz Adam (Solna 3), Kohn Lajbusz (Zgierska 43/45), Hajde Oskar (Franciszkańska 34), Ryterband Ruchla (Zgierska 12), Kurc Joel (6-go Sierpnia 19), Gordon Maks (Piotrkowska 8), Pakuła Henoch (Młynarska 20), Korek Szmul (Aleksandryjska 32), Grzesik Ignacy (Piotrkowska 181), Sumeraj Szyja (Zgierska 80), Fryd Henoch (Rzgowska 8), Goldberg Majer (Wodny Rynek 15).

Z ŻYCIA MIAST POLSKICH.

SAMORZĄD STOLECZNY.

Oświetlenie Warszawy.

W wydziale technicznym Magistratu odbyło się posiedzenie komisji oświetleniowej, na którym omawiano zasadnicze sprawy, związane z oświetleniem stolicy. Przedewszystkiem musi być, zdaniem komisji, ustalona linja, określająca strefę oświetlenia gazowego i elektrycznego. Mogą być też miejsca, na których czynne będą obydwa źródła światła.

Poza tem zastanawiano się nad sprawą natężenia oświetlenia w miejscach, które uznano za zbyt słabe.

Najlepiej oświetlony jest most Kierbedzia, następnie plac Teatralny. Niektóre ulice są oświetlone tak skąpo, że ze względów bezpieczeństwa konieczne jest wzmocnienie oświetlenia. Również poruszono kwestję oświetlenia ulic wąskich. Wobec braku ustawy, zezwalającej na wywłaszczenie murów pod zawieszenie instalacji poprzecznych, należy, zdaniem komisji, wejść w porozumienie z właścicielami domów.

Następnie omówiono kwestję słupów oświetleniowych, często nieestetycznych. Wskazano, że Poznań i zagranicą wprowadziły słupy żelbetowe. Postanowiono, że komisja zbada oświetlenie na ulicach miasta i na

posiedzeniu następnem omówi główne wytyczne programu oświetleniowego, który następnie przedstawiony będzie Magistratowi.

Gmachy szkolne.

W Magistracie obliczono, że w ciągu najbliższych 10 lat na zaspokojenie najpilniejszych rzeczywistych potrzeb szkolnictwa miasto potrzebuje 256 milj. zł., w tem 181,500,000 zł. na budowę 82 gmachów pojedynczych dla szkół powszechnych wraz z przedszkolami, 25,200,000 zł. na budowę 7 szkół kształcących, 17,300,000 zł. na budowę 5 gmachów dla dziennych szkół zawodowych, 10,000,000 zł. na budowę 4 gmachów dla szkół średnich, 6,000,000 zł. na budowę gmachu dla muzeum pedagogicznego i 16,000,000 zł. na budowę czterech domów oświatowych w różnych dzielnicach miasta.

JAROSŁAW.

Zarząd m. Jarosławia uruchomił przed świętami własną elektrownię, wprowadzając oświetlenie ulic elektrycznością narazie w śródmieściu.

WODOCIĄG DLA G. ŚLĄSKA I ZAGŁĘBIA DĄBROWSKIEGO.

W lecie roku 1929 rozpoczęto w Maczkach pod Białą Przemszą budowę wielkiego państwowego wodociągu, który ma dostarczać wody zarówno dla Zagłębia Dąbrowskiego, jak i Górnego Śląska. Budujący się wodociąg obliczony jest na wydajność do 120 tys. metrów sześciennych wody dziennie. Narazie w budowie znajduje się zaledwie drobna jego część, mianowicie w takich rozmiarach, by już w połowie 1930 roku Sosnowiec i okolica mogły być zaopatrzone w wodę w ilości do 6 tysięcy mtr. sześciennych dziennie.

W ciągu 4 miesięcy b. r. z amerykańską szybkością wykonano w

Maczkach następujące objekty: jaz spiętrzający wodę na rzece Białej Przemszy w Maczkach, założony poniżej mostu kolejowego, betonowy kanał, doprowadzający wodę z piaskowym osadnikiem, automatyczną stację pomp wody surowej, część odmulnika, część filtra piaskowego angielskiego, zbiornik na czystą wodę, stację pomp wody czystej, rurociąg na przetrzemi 5 klm. do Sosnowca, wreszcie zbiornik w Zagórzcu o pojemności 5 tys. metr. sześć. wody.

Ogólne koszty pierwszego stadium rozbudowy wodociągu wynoszą okragło 22 milj. zł. Obecne roboty kosztować będą okolo 9 milj. zł. Cały wodociąg budowany będzie przez kilka lat. Czerpać z niego będą wodę gminy z powiatu chrzanowskiego w województwie krakowskiem, Zagłębie Dąbrowskie (województwo kieleckie) i kilkadziesiąt gmin województwa śląskiego, a nie jest wykluczone, że i kilka gmin z niemieckiego Śląska. Wodociąg państwowy w Maczkach rozwiązuje sprawę wodną dla Śląska w sposób całkowity.

GRODNO.

Odbyło się posiedzenie komisji elektryfikacyjnej „Koła miast” województwa białostockiego. Ustalono zasadę Spółki akcyjnej dla prowadzenia inwestycji samorządowych, ze szczególnem uwzględnieniem elektryfikacji miast.

Specjalna komisja opracowuje projekt uzdrowienia finansów samorządu miejskiego. Na podstawie dotychczasowych danych można stwierdzić, że stan finansowy nie jest zły, lecz terminy zaciągniętych zobowiązań są niedogodne i miasto nie może ich dotrzymać.